Ч. 133 (11.101). Львів, субота 18. червня 1927 Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Працьовитий сойм.

Львів, 17. червня 1927.

Працьовитий польський сойм, який в останніх літах обдарував нас безліччю благодатей — з „толеранційними“ язиковими законами на чолі, — зведений урядом марш. Пілсудського до ролі дорадного органу, знову починає виявляти жагуче бажання праці. Після довших заходів і погроз уряд згодився на скликання „надзвичайної“ соймової сесії на... мертвий сезон, напередодні початку кінця біжучої соймової каденції.

Польських законодавців ворушать головно дві справи: саморозвязання сойму і самоврядні закони. Після травневого перевороту переляканий сойм навипередки сповняв усі вимоги диктатора. Між іншим дав він право урядові розвязати сойм шляхом розпорядку президента держави, резигнуючи під тим оглядом зі своєї „суверенности“. Була це справді небувала самопосвята з боку соймових „суверенів“, які право розвязувати сойм конституційно зберегли були для себе, але так, щоби ніколи не зрийшло до його самочинного розвязання. З тією хвилею над соймом завис Дамоклів меч, цупко держаний урядом.

Польські соймові партії, перекававши своє право розвязання сойму виконавчій владі, зрезигновано вижидали моменту розвязання, в душі жагуче бажаючи відложення цеї хвилі на найдальший неозначений речинець. Минали місяці, минув і рік, а розвязання сойму не наступило. Вічне вижидання ще більше почало денервувати польські партії, які вже вспіли освоїтися з думкою розвязання. Одночасно серед них виринула думка „поправити“ виборчу ординацію в тому напрямку, щоби „забезпечити“ інтереси пануючої нації на східних і західних окраїнах, себ-то щоби звести парляментське представництво непольських народів до декоративного *minimum*. Щодо цього по суті згідні всі польські партії. Розходження між ними істнують тільки в справі деяких реакційних додатків, які польська правиця бажалаб переперти за одним махом і для польської національної території. Ось ці то розбіжности зупинили розмах польських партій в справі зміни виборчої ординації до сойму.

Становище уряду від самого початку, як у богатьох справах, так і тут, повне загадковости. Перш усього уряд зовсім не виявив поквапности в справі розвязання сойму. В першу чергу тому, що такий позбавлений поваги і заляканий сойм з природи річи мусів бути ідеальним інструментом у руках уряду, інструментом, аптично чутким на кожне бажання уряду. Крім того уряд не почував себе на силах зразу виграти виборчу кампанію в корисному для себе розумінні. Тому дбайливо зберігав животіння безголосого сойму, тимчасом переводячи організаційну консолідацію своїх нечисленних громадянських елементів. Щож торкається справи зміни виборчої ординації, то тут зберіг мовчанку, не заявляючись ні за — ні проти. Тільки принагідно зазначували представники уряду, що виконавча влада згодилась би на зміну виборчої ординації, але під умовою, що тут рішаючий голос належатиме їй, також шляхом декретування, а не соймової ухвали.

Зовсім природно, що з огляду на таке становище уряду польські партії розтерялися. Зновуж нагромаджену енергію і відвагу уряд постійно розріджував, замикаючи соймові сесії саме в моменті найбільшої соймової „працьовитости“ поза бюджетним тягарем.

Піжмурки між засвоєною монопольними польськими партіями законодатною і виконавчою владою тяглися в безконечність. А сойм далі істнував — поза бюджетною сесією — здебільшого на папері, створюючи для охочих до праці законодавців просто невиносиме становище. Уряд зробився незвичайно вибачливий і толерантний для т а к о г о сойму. Урядова толерантність посунулася так далеко, що навіть зявилися вістки про продовження біжучої соймової каденції поза правно допустимий речинець. Ясно, що така услужлива толеранція з боку уряду є рівнозначна зі смертю нинішніх соймових „суверенів“, а взагалі є вбивчою для польського парляментаризму. Таким чином польські соймові партії зі стану переляку попали в стан страху. Бажаючи рятувати себе і парляментаризм, постановили вони довести до закінчення каденції сойму в правно означеному речинці. Висловом цього змагання є внесення клюбу ППС на нову зміну деяких постанов конституції в напрямі упрощеного саморозвязання сойму. Це внесення становить першу і поки-що єдину точку понеділкового засідання сойму. Є всякі ознаки, що це внесення буде ухвалене, бож усі польські партії бажають рятуватися перед неминучою загибілю. Однак у звязку з тим виринає не усунена досі небезпека зміни виборчої ординації в реакційному дусі і в напрямі майже повного виелімінування представництва непольських народів зі сойму. Не знати, чи між наміченою ухвалою про саморозвязання сойму і зміною виборчої ординації не заістнувало притаєне *iunctim*. Заходить небезпека, що в тому напрямку могло наступити порозуміння між польськими партіями. Розуміється пепесівці і хлопсько-демократичні польські партії про людське око маркуватимуть нешкідливу опозицію проти тенденцій польської реакції, однак у висліді все може скінчитися зміною виборчої ординації, як це було і з язиковими законами. Ліві партії можуть найти вихід в тому, що дозволять правиці і пястівцям переголосувати себе.

Український Соймовий Клюб, як і соймові представництва інших непольських народів та справжні поступові групи мусять пильно стежити за діяльністю польських партій. Даючи *placet* працьовитому соймові на саморозвязуючу ухвалу, повинні вони використати всі тактичні засоби, всю арматуру парляментської і позапарляментської боротьби, щоби не допустити до зміни виборчої ординації. Працьовитости польського сойму, що з подиву гідною послідовністю і ревністю вже стільки літ, премедитаційно нищить непольські народи, а головно західну вітку українського народу — мусить бути зроблений стрим.

Славянське наукове єднання.

II.

Славянські делеґації в Дзедзіцах. — Становище української делеґації. — Засідання організ. комітету в Познані і приняття українських вимог. — Інавґураційне засідання конґресу у Варшаві. — Привіт д-ра Ів. Раковського. — Конґрес у Львові. — В музею Наук. Тов. ім. Шевченка. — Участь визначних учених. — Кінцеві постанови в Кракові і становище радянських учених.

Тимчасом зближався день конґресу, а конфлікт не був іще поладнаний. Славянські наукові делеґації зїхалися в Дзедзіцах, де й уконституувалися. Українська делеґація, зложена покищо тільки із закордонних членів, вибрала своїм головою проф. д-ра Ол. Колессу. Звідтіля мали всі делеґації податися в Познань. Та коли прийшла хвиля відїзду, українська делеґація, освідомившись, що конфлікт не полагоджений, відмовилась їхати до Познаня і постановила вернути до Праги. Слово проф. О. Колесси було тверде і рішуче. Тоді ґен. секретар орг. комітету Л. Савіцький, що виїхав назустріч закорд. гостям, почав просити українську делеґацію, щоби поїхала до Познаня, бо орг. комітет серед навалу праці не мав ні часу, ні змоги застановитися над українськими вимогами. Під напором членів інших делеґацій проф. О. Колесса згодився на поїздку членів української делеґації до Познаня, але тільки в характері обсерваторів. В Познані зібралася в дні 3-го червня презид'я орг. корітету, яка приняла всі вимоги Виділу Н. Т. ім. Шевченка крім точки під 3) з огляду на технічну неможливість. „*Przew. Kongr.*“ друковано тільки 500 примірн., які в цілости розіслано, отже видерти картку зі згаданим уступом статті д-ра Чоловського не було можливим до здійснення. Зате постановлено як вкладку до „*Przewodnik-a*“ видати переписку між Виділом Н. Т. ім. Шевченка і президією орг. комітету, роздати її всім учасникам конґресу та вислати всім тим установам, яким вислано „*Przewodnik*“. Одночасно до Варшави запрошено телеґрафічно д-ра Ів. Раковського.

Інавґураційне засідання II-го конґресу славянських ґеоґрафів і етнографів відбулося у Варшаві дня 5. червня при участи президента польської республики Мосціцького, представників уряду і репрезентантів чужих держав (Югославію заступав ґен. Бошковіч, а СРСР. пок. пос. Войков). Конґрес відкрив голова орг. комітету професор Ромер. Президентом конґресу вибрано славного російського ґеоґрафа проф. Шокальського. Відтак витав зїзд польський міністр освіти Добруцький, після чого проф. Р о м е р с е р е д н а й б і л ь ш о ї т и ш и н и і н а п р у ж е н н я з л о ж и в в и м а г а н у у к р а ї н ц я м и з а я в у. Він зазначив, що в ході підготовки зїзду зайшов прикрий факт. Через недогляд у конґресовій книжці найшовся уступ, яким українці почулися слушно обиджені. Не входячи в історичну оцінку подій з 1918 р., зазначує він, що той уступ найшовся в книжці проти волі орг. комітету, вна-слідок чого видруковано відповідний додаток до „*Przewodnik*-a *Kongreso*-вого“.

З черги витав конґрес в імени Польської Академії Наук проф. Семкович, а по ньому прийшов до голосу представник Наук. Т-ва ім. Шевченка д-р І в а н Р а к о в с ь к и й, який заявив ось що:

„Українське Наукове Товариство у Львові складає отсим II. конґресові Славянських Географів і Етнографів сердешний привіт і щирі побажання гарних успіхів його праці. Горячо бажаємо, щоби праці цього конґресу причинилися до правдивого братнього порозуміння не лише славянських держав, але й славянських народів,

„щоби всі славяни стали добрими
братами і синами сонця правди...“,

як цього так горячо бажав наш ґеній Тарас Шевченко. В надії здійснення цеї великої ідеї братнього порозуміння славянських народів шлемо горячий привіт і кличемо:

Слава II. Конґресові Славянських Ґеоґрафів і Етноґрафів!

Слава славянській науці і її робітникам!“

Опісля витали зїзд представники інших славянських народів: чехи, югославяни, болгари.

Представники чеської преси, довідавшись про інцидент між українцями й орг. комітетом, подрібно інформувалися в членів української делеґації про причини і хід інциденту, що найшов свою розвязку на інавґураційному засіданні конґресу.

Українських учених вибрано до чотирьох секцій конґресу (на всіх вісім). Опісля відбулися офіційні приняття.

Дрібний інцидент на месіяністично-шовіністичному підкладі заістнував і у Вильні, де конґресівці найшлися 7. червня. Але тут його зліквідовано в короткій дорозі. Коли один з польських учених „патріотів“, витаючи конґрес, почав величати Вильно, як заборолo проти „дикого, східного варварства“, проф. Ромер перервав йому негайно, виправдуючи негайно „непочитальність“ бесідника. Воно й справді виглядало дико, коли мати на увазі, що один з тих „східних варварів“, знаменитий російський вчений світової слави проф. Шокальський, був президентом конґресу.

Дня 8. червня конґресівці відбували подорож через східні (білорусько-українські) землі до Львова. Члени конґресу любувалися українським (волинським) краєвидом та цікавилися українським побутом. Потрібних пояснень уділював в дорозі проф. Вадим Щербаківський.

У Львові радив II. конґрес славянських ґеоґрафів і етноґрафів на протязі 9-го червня. Славянські вчені, поділені на чотири ґрупи, оглядали місто, музеї та відбували чергові засідання. Українські вчені, до яких на місці прилучилися члени конґресу д-р Ів. Раковський, д-р Ф. Колесса, Ю. Полянський, а опісля й голова Наук. Т-ва ім. Шевченка проф. д-р К. Студинський, що в міжчасі вернув з Радянської України, витали в столиці Зах. України представників славянської науки. В музею Наук. Т-ва ім. Шевченка, до якого по пляну мала прибути тільки одна ґрупа, по черзі явилися в с і ч о т и р и ґ р у п и. Були чехи, серби, болгари, радянська наукова делеґація, поляки та славні вчені проф. Дефонтен з Ліль, проф. де Мартон з Парижа, кап. Бартольомю з Единбурґа й інші. Гостей приймано в музею медом. Учені ділилися між собою замітками і спостереженнями. Югославянський ґенерал Бошкович (член Академії Наук і шеф військового ґеоґрафічного інституту), захоплений українськими антропольоґічними й етноґрафічними признаками, виголосив замітну промову. Він ствердив, що українці належать до полудневої ґрупи славян, що все, що він бачив у музею, нагадує йому славянський південь, що українська культура є ідентична з югославянською. Годиться зазначити, що українська наука давно стала на становищі, висловленому ґен. Бошковичем. Слова цього югославянського вченого мають тим більше значіння, що він москвофіл. Аж побут на українських землях повалив його москвофільський світогляд, а висловом цього була його ентузіястична промова.

Славянські гості побували теж і в інших українських культурних установах, а вечером відбувся в салі „Нар. Дому“ вечір у-

української народньої пісні, про що в нас уже була замітка. Хоч цей принагідний концерт був досить слабий, всеж таки на славянських гостей зробив він помітне вражіння. Не зовсім гармонійно вийшов теж розложений на два рази привіт проф. К. Студинського.

В II. конгресі славянських географів й етнографів взяли участь передові представники славянської науки, як згаданий вже ген. Бошкович з Београду, проф. Шірков з Софії, д-р Н. Кошанін з Београду, проф. К. Пуркине з Праги, проф. В. Швамбера з Праги, проф. Ів. Шишманов з Софії, проф. Шокальський з Ленінграду, проф. Павлов (член Ленінградської Акад. Наук), д-і Павлова (член Київської Акад. Наук) й інші. Українська делегація складалася з проф. Олекс. Колесси, д-ра Ф. Колесси, проф. Дм. Дорошенка з Берліна, проф. В. Щербаківського з Праги, Л. Биковського з Подєбрадів, д-ра Ів. Раковського, Ю. Полянського та Арс. Чернявського з Праги. Крім того поза українською делегацією участь у конгресі брали й інші українські географи, як д-р Вол. Геринович з Камянця, д-р Гр. Дрогомирецький, д-р Вол. Кубійович й інші.

Зі Львова виїхали члени конгресу до Борислава, звідтіля до Закопаного, а опісля до Кракова, останньої „стації" конгресу. Там відбулося засідання президії конгресу з участю представників поодиноких національних делегацій. Від українців взяли участь у цьому засіданні проф. О. Колесса, д-р Ф Колесса, Вад. Щербаківський і проф. В. Геринович. Переведено там редакцію внесень на конгрес та постановлено покликати до життя постійне контресове бюро, до якого кожна славянська нація має вислати по 5 делегатів; потрібні кошти на його удержання повинна асигнувати кожна славянська держава.

З огляду на таке, правду кажучи, справедливе рішення, представники українців найшлися в досить скрутному положенні, бо не знати, чи Радянська Україна, як окрема державна організація, схоче взяти на себе видатки на постійне контресове бюро. Годиться зазначити, що ректор камянецького Інституту Нар. Осаіти проф. В. Геринович брав участь у конгресі не як представник Української Академії Наук у Київі, тільки як один з репрезентантів Всесоюзної Академії Наук. В тій ситуації радянські представники на конгрес заявили, що вони не можуть брати на себе ніяких видаткових зобовязань. Спершу вони мусять порозумітися з Академіями Наук в СРСР. і після того дадуть свою відповідь. З огляду на такий стан справи, представники західних українців на всякий випадок застерегли собі одно місце в бюрі для репрезентанта Наукового Товариства ім. Шевченка, що й принято. Від української делегації прощав конгрес заслужений її член і провідник проф. О. Колесса.

З повним вдоволенням можемо висловитися про участь українських учених в II. конгресі славянських географів і етнографів. Іх достойне, гідне великої української нації становище здобуло їм признання загалу славянських учених. Також науково українські вчені виявили себе з найкращого боку, виголосивши в поодиноких секціях цінні і змістові реферати. Участь українських учених замітна ще з одного боку: вона доказує, що активність на кожному полі має далеко більше значіння як усвячена у нас пасивність.

Як доказує успішна боротьба українських учених, треба використовувати кожну нагоду і брати все і всюди в подібних випадках активну участь, бо лиш таким чином можна зазначити в той або інший спосіб своє становище та оборонити гідно свої національні інтереси. **Р. П.**

Наші руханкові свята.

Областне свято „Сокола-Батька". — Маніфестаційне лугове свято у Львові.

На день 19. червня п. р. заповіджене свято „Сокола-Батька" на його майдані у Львові. В 11. годині передполуднем відбудеться полева Служба Божа, посвячення пропамятного дуба, святочна проповідь і дефіляда зорганізованих у сокільських рядах руховиків. Це свято буде безперечно першою спробою частинних бодай підсумків повоєнної сокільської організації. Це буде момент унагляднeного відроджування тої установи, що представляла перед світовою війною величезну силу, якою могла заімпонувати не тільки нам, але й чужинцям. З сокільських дисциплінованих рядів вийшли цілі тисячі ідейних національних борців і будівничих нового життя. Традиції „Сокола" світлі, великі та жертвенні, бо сплелися тісно з традиціями великого — правда, що кривавого — але зате чарівного своїм визвольним змістом і позитивно творчого та недавно минулого ренесансу нації. В тому епохальному і переломовому в житті цілої української нації моменті не мала частина не лише здійснюючої, але й підготовчої та кермуючої праці сокільських кадрів. Теперішні керманичі „Сокола-Батька" і цілої відроджуючоїся сокільської організації певно мають усе перед очима традиції свого товариства і доложать усіх зусиль і старань на те, щоби воно, відроджуючися серед важких обставин і нераз болів, в якнайкоротшому часі досягло передвоєнних організаційних успіхів.

Недільне свято має саме показати нашому громадянству дотеперішні успіхи організаційної праці сокільських діячів. І ранішні обходи з дефілядою і пополудневі вправи-пописи юних руховиків виявлять, наскільки приймається і глибоко западає велика сокільська ідея в нашому повоєнному громадянстві. Це буде тільки областне свято, та ми віримо, що за рік чи за два зможе наша сокільська організація влаштувати не областне, але краєве, велике маніфестаційне свято і здвиг усіх своїх гнізд, на якому покаже не тільки свою силу, але й силу цілого українського народу. Віримо, що вся наша суспільність Львова а також численні її представники з провінції візьмуть громадну участь у святі та тим підбадьорять і додадуть духа всім тим, що прокладають важкі організаційні шляхи для нашого сокільства.

Друга наша руханкова централя, а саме Лугова організація під проводом д-ра Р. Дашкевича задумала влаштувати цього року маніфестаційне лугове свято дня 24. червня. „Останній маніфестаційний зїзд Січей і Соколів — пише вона у письмі до нашої редакції — відбувся ще в 1914 р. Від того часу Львів не бачив на своїх вулицях українських руханкових товариств, як і взагалі не бачив української зорганізованої руханкової маніфестації. Лугова організація рішилася у цьому році влаштувати Лугове Свято, яке булоб українською маніфестацією у Львові".

Самозрозуміло, що ініціятиву такого свята Лугової організації треба тільки щиро витати. Дійсно давно бачив Львів зорганізовані ряди наших юних сил, давно вони додавали українському населенню Львова бадьорости і скріплювали почуття тої природної, все свіжої та найкращої віри у непропащі сили української нації, що має свій корінь у нашому сільському населенні, що черпає з нього все невичерпані соки для життя та життєвої боротьби. Воно, село є нині підставою нашого національного і політичного розвитку, воно поволі, але систематично все помагало і поможе нам відреставрувати й український національний характер міст. Тому з приємністю вичікуємо тої хвилини, коли зорганізовані, пронятi одним національним духом, одною ідеєю, здорові і бадьорі та юні сини наших сіл, наших золотих нив і блакитних просторів, стрункими рядами оживлять та промаширують вулицями столиці. Бажалиб ми дуже — і це наше бажання подаємо під увагу організаторів свята — щоби та перша повоєнна маніфестація наших організаційних, відроджуючих змагань випала гідно та величньо! Бажаємо, щоби вона була вдатною маніфестацією не тільки скількости, але й якости нашої регенерованої сили. Якщо вона малаб стати пародією маніфестації, то, направду, краще, щоб її нині не було. Та таку думку ми від себе відганяємо і віримо, що не лише квантитативно, але й квалітативно ця точка лугового свята оправдає всі наші надії на те, що маніфестаційний похід буде якнайкраще підготований і якнайуспішніше проведений. Подрібну програму Лугового свята в дні 26. червня подамо окремо.

Меншостевий бльок соціялістів.

Конференція непольських соціялістичних партій у Варшаві.

Дня 12. червня 1927 відбулася у Варшаві в льокалі Німецького Соймового Клюбу конференція соціялістичних і радикальних партій національних меншостей Польщі. В конференції взяли участь: Білоруський Селянський Союз, Німецька Соціялістична Партія Праці, Загальний Жидівський Робітничий Союз „Бунд", Українська Соціялістично-Радикальна Партія, Українське Соціялістичне Обєднання „Сель-Союз", Жидівська Соціялістична Партія „Поале-Сіон" і Жидівська Соціялістично-Робітнича Партія (Поале-Сіон).

Конференція мала на меті узгіднення політичної і тактичної платформи всіх названих партій. З уваги на ультимативний протест „Бунду" проти співпраці з „Поале-Сіон" (лівиці), яка мала послугуватися останніми часами, особливо в часі варшавських виборів, негідними засобами боротьби з політичними противниками, конференція, заслухавши ще аналогічної до бундівської заяви „Поале-Сіон" (лівиці/

Р. Купчинський.

Свято Стрілецької Могили.

Дванацять літ минуло, як УСС. спинились на стоянках у подільському селі Вівсю. Одної дощевої днини прийшов наказ виступити до бою з москалями, які, перейшовши Стрипу, перли на захід.

Ранком виступили Стрільці з села і зараже почали бій. В першій сутичці впав підхорунжий Берегуляк і трьох рядовиків. Іх привезено назад у Вівся і тут насеред села поховано.

УСС. пішли з Вівся до Соснова, а звідсіля то назад то наперед по цілій Галичині і Великій Україні. Вівся осталося само з чотирма стрілецькими могилами на майдані...

Не забуло село за них, не дало затоптати їх. Хоч вигоріло в один час, хоч гранати зрили землю як плугом, хоч по могилках пройшли тисячі німців, мадярів, москалів... Село пильно стерегло памятки по Стрільцях. Відновляло, підсипало гроби, ставило щораз нові хрести, нові написи, а рік річно на Зелені Свята вбирало їх у вінки з подільських квітів, між якими світилася брилянтом неодна щира сльоза.

Та цього ще за мало було для села. Відбудувавши свої житла, подумали і над вічним житлом чотирьох Усусусів, що в дощеву днину 1915 року спочили на їхнім майдані. Цього року 13. червня відбулося посвячення збірної могили, що заразом стала памятковим курганом.

Нас шістьох, з неструдженим о. прал. Куницьким на чолі, виїхало зі Львова на те Свято. До Бережан залізницею, а звідсіля підводами до Вівся. В Бережанах приняв нас під свою опіку один з організаторів вівсянського свята і уроженець Вівся, д-р Бемко.

Ранним ранком виїхали ми за Золоту Липу. З нами „Бережанський Боян", якого жіночий хор, визначається не тільки гарними голосами...

До Вівся три милі. В літню спеку проїхати їх це вічність. Але нам проминув той час незамітно. Не тільки завдяки молоденьким членам „Бережанського Бояна", що співали цілу дорогу, але й старим споминам, що пригадували нам кожний лісок, кожний горбок чи долинку. Адже все те місця, куди ми ходили ще в 1915 і 16 роції. Лисоня, Жовнівка, Шибалин, Потутори... Один другому пригадуємо, сперечаємось, усталюємо. Тут обози, тут артилерія, там перша лінія, звідси підійшов запасний курінь. Балачкам немає кінця, хоч сонцеприском сипле на спину, хоч порох забиває горло.

Через Козову до Вівся. Вже здалека видно, що у Вівсю нині свято. На вступі до села товпи народу, на будинках ліс синьожовтих хоругoвок.

О. прелата Куницького (і нас попри нього) витає музика. Стрункі ряди Луговиків проходять парадним маршем і все плине в сторону могили. Біля церкви уставляється похід. Заки він буде готовий, є час побігти на свою стоянку з перед 12 літ. Чи живі чи здорові давні господарі мої, яких все згадую як рідних, бо не були гірші для мене від рідні.

Заходжу в хату і стрічаюся око в око з господинею. Станула, подивилась уважно і на радощах скрикнула моє імя. Радий і я невимовно. Всеж таки не забули мене, всеж таки пізнали, хоч по 12 літах ні сліду з молоденького хлопця, яким я був тоді. — Запитам немає кінця. Всіх господиня памятає, не тільки тих, які в неї мешкали.

— А підхор. Клим? — Не живе.

— А о. курат Пшепюрський? — Живе і згадує вас нераз.

— А Мойсеович? — Помер...

— А Теліщак? — Помер...

А цей, а той, а тамтой — всіх згадує.

В хату находять і сусіди. Кожний пізнає кожний радіє, кожний за когось питається. Скажеш, що згинув чи помер — зітхання, а то й сльоза блисне в оці. — Добрі, кохані вівсянські люди! Та чи тільки вівсянські? Вірю, що в кожному селі, де довше пробули Стрільці, так само булоб. Адже не тільки кривди не робили, але й помагали людям!

Господаря, доброго мойого знайомого Лавра вже нема в живих. — Який був добрий і тихий, така й його смерть була — каже господиня.

В хату входить другий її чоловік „американ" і відразу починає пояснювати мені, чому ми війну програли і повчає, як треба було робити. Хвильку вдаю, що слухаю, але серце моє вже сховалося, хоч „американ" хвалиться, що „сімома язиками говорить ліпше як своїм". Виходжу знову перед церкву. Там уже похід готовий.

Вінці, вінці, вінці. І зі степових квітів, і з подільського збіжа і з колючих дротів. Останні найкращі. Один величезний зі Соснова, де Стрільці стільки того дроту намотали. Дротяні вінці несуть старші вже господарі. Це все учасники Визвольної Війни. Так постановили села, що тільки їм та честь належиться.

Дванацять священиків на чолі з о. прал. Куницьким і о. дек. Сандецьким провадять похід під могилу. Три хори, дві орхестри. Мо

про неможливість її співпраці з „Бундом“, рішила розвязатися.

Партії: Білоруський „Сельсоюз“, Нiмецька Соціялістична Партія Праці, Українська Соціялістично-Радикальна Партія, Українське Соціялістичне Обєднання „Сельсоюз“ і Поале-Сіон (правиця) заявили, що хоч конференція не дійшла до позитивних наслідків у своїй праці, то всеж вони не зрікаються ідеї створення одностайного фронту соціялістичних партій національних меншостей у Польщі та пороблять відповідні кроки наново, щоби її зреалізувати.

Стільки довідуємося з комунікату, який випустили учасники цеї другої з черги конференції непольських соціялістичних партій. В першій конференції брали, як відомо, участь і представники „Сель-Робу“ (пос. Маківка), що не подобалося було дуже львівським членам сельробівського штабу, б. народовольцям. Вони скартали пос. Маківку за участь у тій конференції і видно переформували свої погляди і своє становище в Ц. К. „Сель-Робу“, бо в другій конференції участи зовсім не взяли.

Щож до самої конференції, то з певного джерела довідуємося, що по офіціяльному її розвязанні, всі її учасники на ново зійшлися, але вже без Поале-Сіон (лівиці) та продовжували ділову працю. Чи увінчалася вона бажаними для них успіхами, покищо не знаємо. Та всеж не можемо не висказати свого поміченя, що вже початкові кроки біля обєднання меншостевих соціялістичних партій у Польщі звязані щонайменше з немилими інцидентами. Маємо на увазі інцидент з Поале-Сіон (лівицею) і зі „Сель-Робом“. Оба вони наглядно свідчать, що соціялістам національних меншостей зговоритися важко, а дотеперішні не дуже вдатні спроби для такого зговорення не дають ніякої запоруки і на те, що вони зговоряться в будуччині.

Вічевий рух.

Мостиська.

В салі Народнього Дому відбулась у нас довірочна партійна нарада. На запрошених 38 громад прибули делегати з 24 сіл. На салі явилося понад 70 громадян, між ними богато священиків. Наради відкрив о. Чавс Петро, містоголова Пов. Нар. Комітету. Звіт з дотеперішньої діяльности повітової партійної організації зложив дир. Байдала Остап. Після нього д-р Лев Кульчицький в короткій промові вказав на потребу партійної організації в повіті, а з окрема під сучасну хвилю в часі виборів до громадських рад. Делегат Центрального Комітету партії в довшій промові представив теперішнє положення під Польщею і пояснив виборчу ординацію до громадських рад. Вибрано Повітовий Народній Комітет з його головою д-ра Льва Кульчицького.

Самбірщина.

Дня 5-го червня ц. р. відбулося в Татарах віче при численній участи місцевого населення як мущин так і жіноцтва. Віче отворив о. Юліян Татомир з Луки, предсідником вибрано гром. Струка, секретарював гром. Т. Артимович. Політичний реферат виголосив ст. Осип Турянський та завізвав присутніх до організованої праці на всіх ділянках національного життя. Про виборчу організацію говорив молодий діяч гром. Петро Луцький з Луки, якого палка промова захопила слухачів, а рівночасно вельми роздратувала комісаря староства Новосельського, що безнастанно перебивав бесідникові. Хоч пустився зливний дощ, селянство в святочних одягах вистояло до кінця віча. З черги серед зливи промовляв про сіл.-госп. справи о. Юліян Татомир. Віче закінчив гарною промовою місцевий парох і лучинський декан о. Сенечко, завзиваючи вічевиків понехати всі особисті непорозуміння і амбіції та дружно одною лавою піти до виборчої урни.

Зборівщина.

Дня 5. червня ц. р. відбулося в місточку Озірній, зборівського повіту, велике віче, в якому взяло численну участь наше свідоме міщанство, як мущини так і жіноцтво. Отворив віче короткою промовою і проводив ним гром. Тимотей Стебницький, власник млина з Озірної. Зборівський староста заборонив говорити на вічу про політичне положення українського народу під Польщею, одначе делегат Центрального Комітету Нац. Обєднання гром. Желіско Іван зі Львова зміг в своєму довшому рефераті про вагу та значіння виборів богато дечого сказати на всі актуальні болючі теми. Відтак гром. Данило Роговський, директор каси зі Зборова говорив про вагу організації і про потребу при виборах єдности всіх українців без огляду на партійні переконання. В живій дискусії забирали слово численні громадяне як Християнич Дмитро, місцевий парох о. сов. Микола Янович, Михайло Бідак, предсідник Тимотей Стебницький, Микола Кузьмин та ін. Вибрано виборчий комітет з 22 членів — з правом кооптації. Ухвалено одноголосно відповідні резолюції, після чого провідник закрив віче, завзиваючи зібраних, щоби всі як один муж станули лавою до виборчої урни, сповняючи тим свій громадянський і національний обовязок.

Сензаційний лист брата посла Войкова.

Більшовики вбили Войкова?

Варшава, 16. червня 1927.

„Курєр Поранни“ містить лист брата Войкова із Женеви у справі вбивства пос. Войкова у Варшаві. Лист цей можна переповісти хіба на відповідальність згаданого часопису. Брат Войкова заявляє, що більшовики самі вбили його брата посла Войкова (а властиво Волкова). Виконання вбивства поручили були самому Розенгольцові. Як пос. Войков бачився з ним (себто з братом), сказав йому, що грозить йому небезпека та що московська чека дістала приказ якнебудь позбутися його. Причина була в цьому, що пос. Войков жалував усього, що зробив і хотів зірвати з комінтерном. Тоді післали його за кордон і пильно слідкували. Вони знали, що пос. Войков на випадок зірвання взаємин із комінтерном може відкрити й оголосити ріжні тайни, тому поручили Розенгольцові вбити пос. Войкова. Час на виконання атентату був дібраний вельми зручно. Розенгольц вів пос. Войкова під руку й так убивство можна було виконати без помилки. К. Волков кінчить лист заявою, що повідомляє про все тому, щоби не потерпіли невинні та радить, щоби Польща зірвала взаємини з СРСР., бо інакше в найближчому часі більшовики будуть господарями у Варшаві. „Курєр Поранни“ помістив фотографію цього листа, писаного по російськи, а підписаного К. Волков.

Дальші розстрілювання в СРСР.

Берлін, 16. червня 1927.

Рижські часописи подають подробиці розстріляння 20 політичних вязнів у СРСР. Усіх 20 випроваджено з вязниці в Бутисках до внутрішньої вязниці ГПУ. Один із засуджених, Коропенко, збожеволів, тому на місце екзекуції мусіли відвезти його звязаного. Засудженим не позволили написати листів до родини. Хто запротестував проти цього, того тяжко побили. Розстрілювали чекісти Магід, Зайд і Кропов.

На основі розпорядку ленінградської ГПУ розстріляно кількох політ. вязнів. Такіж вісти надходять із Мінська, Ростова над Д. і з Харкова.

Льондон, 16. червня 1927.

„Дейли Мейл“ подає, що в Москві розстріляно 15. червня 28 політ. вязнів. Усі вязниці переповнені.

Ненжесер і Колі в Канаді?

Льондон, 16. червня 1927.

Агенція Райтера довідується з Отави, що вістка про віднайдення Ненжесера і Колі живими, потверджується. Вістка, одержана з Квебеку, пояснює, що околиця ріки Бонд, відки одержано вісти про летунів, є недалеко півд.-сх. кінця озера св. Івана. Місцевість, названа в повідомленні, є доволі далеко від місця, відки мин. неділі веч. хтось пускав ракети. З Шікаґо подають, що президент летунської лінії Бейрчайльд із Квебеку телефонував до шікаґівського „Геральда“, що він одержав вісти, будьто би Ненжесер і Колі є біля Ровз-Доліма, над півд. побережам ріки Сеґюеней, в провінції Квебек.

Кореспондент „Канадієн Прес“ у Чікутіні, що лежить 30 миль від Риверберд, заперечує чутку про віднайдення Ненжесера і Колі.

Наради в Женеві.

Женева, 17. червня 1927.

Вчора далі радили міністри закорд. справ держав, що підписали рейнський пакт. Поза темою, що торкається цих держав, обговорювали мабуть справи, звязані зі загальним положенням і безпекою Европи. Бріян з причини запалення очей відїхав до Парижа. В нарадах Ради Ліґи Націй заступатиме його Поль Бонкур.

Комунікат, виданий після закінчення конференції представників Анґлії, Франції, Італії, Японії, Бельгії і Німеччини, стверджує, що члени конференції признали одноодушно, що їх держави бажають і дальше вести політику в дусі Льокарна.

Ірляндські посли не присягнуть на вірність Анґлії.

Деблін, 16. червня 1927.

Провідник републиканців вільної ірляндської держави Де Валера заявив, що републиканські посли в ніякому разі не зложать присяги на вірність королеві. Присягаємо — сказав Де Валера — лише на вірність ірляндському народові.

Перестрілка на італійсько-югославянськім кордоні.

Париж, 16. червня 1927.

„Пті Парізієн“ повідомляє, що фашистівська міліція стріляла до югославянської прикордонної сторожі біля Белинської Бистриці.

Новий китайський ґенералісімус.

Льондон, 16. червня 1927.

Чанґ-Цо-Лін і інші команданти північних китайських військ у телеграмі заповіли, що Чанґ-Цо-Лін обіймає становище ґенералісімуса всіх військ, які борються з китайською червоною армією.

гила в формі стятої піраміди: висока й обємиста. На горі камінний хрест. Все вбране в зелень, ленти і хоруговки.

По сходах виходять на могилу священики, львівська делегація і декілька визначніших гостей. Довкруги могили почетна сторожа Лугів і Соколів з усіх дооколичних сіл. А за ними кількатисячна маса народу, що зійшлася з процесіями на велике свято Вівся. Над ними ліс коругов і прапорців синьожовтих. Співана Служба Божа. Проводить о. пралат Куницький, асистують усі присутні духовники. Три хори співають на переміну. Найкращий з них мішаний хор зі Слободи Золотої. Після Служби Божої промови... Перший говорить о. Куницький. На високій могилі з хрестом у руці, на тлі бездонньої синяви літнього неба панує голосом над цілим майданом. По нім промовляє Лев Лепкий, делегат від Т-ва „Охорони Могил“. З пушки привезеної зі Львова сипле на курган землю з гробу „Невідомого Українського Вояка“. А по Лепкім говорить д-р Стецюк від Підгаєччини, д-р Бемко від Бережанщини, п. Сагайдачний, п. Добрянський і невідомого назвища селянин — від бувших УСС.

Біля першої години в полудні скінчилося свято посвячення „Стрілецької Могили“. Після цього всі рушили в сторону села, де красується новий будинок кооперативи. В ньому і читальня і театральна саля. Виставлено цей будинок завдяки жертвенности емігрантів-американців з Вівся, які прислали на ту ціль 1700 долярів. Один з них вернув саме з Америки і підчас приняття для гостей забирав слово. По його словам вівсянські американці прислали тому так мало (!?), бо доходили до них вісти, що в Галичині нічого не робиться, що тут тільки гризня та колотнеча та що інтелігенція не йде разом зі селом. Нині мав він нагоду переконатись, що це все неправда і як тільки верне назад в Америку, розкаже те своїм землякам.

Після перекуски в кооперативі всі гості пішли на фестин на площу, яка вже заповнилася тисячами народу. До пізного вечера святкувало Вівся своє велике свято, найбільше від часу і до часу Свята Свободи.

Завдяки праці громадян Вівся, а спеціяльно їх начальника громади, зискало собі незнане досі село славу в цілім краю. Вірмо, що за їх прикладом підуть і інші села, де поховані українські вояки, щоби кургани, висипані над героями, були свідками минулого, дорадниками теперішнього і дороговказами майбутнього.

НОВИНКИ.

— **Після трагічної смерти Д. Щербаківського.** Наша редакція дістала вістку, що після трагічної смерти Д. Щербаківського „всі служащі“ Всеукраїнського Історичного Музею подали прохання щоби звільнити їх з посад, коли Виницький (один зі спричинників самогубства покійного Д. Щ.) і надалі буде директором. Крім того одержали ми відомости, що влада почала енерґійне слідство в звязку з причинами самогубства Д. Щ.

— **Михайло Голинський** співає в суботу, 18. червня, на сцені львівського міського театру партію Гофмана в опері „Казки Гофмана“.

— **Слово-польський апель.** „Слово Польске“ апелює до Каси Хорих м. Львова, щоби своїх оповісток не містила в нашому органі, бо — мовляв — у Львові ніхто „Діла“ не читає. Коли вже редактори „Слов-а Польск-ого“ так докладно вичитують наш орган, що добачують навіть оповістки Каси Хорих, то може ще і який українець хоч від часу до часу прочитує „Діло“.

— **Іспит зрілости в держ. українській академ. ґімназії у Львові** (Гуманіст. відділ). Писемний іспит 16. V—19. V., устний 31. V.—3. VI. 1927 р. На 22 абітурієнтів зложили іспит зрілости: Андрущак Володимир, Благітка Ярослав, Ганас Володимир, Голод Роман, Дицьо Степан, Елнів Ярослав, Задорецький Ярослав, Кмицикевич Олекса, Кобзяр Володимир, Корж Василь, Косач Юрій, Кучма Евзебій, Лешинський Юліян, Любчак Евген, Навосад Дмитро, Огроднік Степан-Мирослав, Петрів Осип, Підлісецький Богдан, Ромовський Василь, Сопрун Степан.

— **Кінець шкільного року**, як ми вже повідомляли, назначений кураторією Л. Ш. О. для всіх шкіл на 28. червня ц. р.

— **Екзекуція незаплачених податків.** Міністерство скарбу видало розпорядок, щоби скарбова влада першої інстанції почала негайно якнайенерґічнішу екзекуцію незаплачених належностей з другої части промислового податку від оборотів у 1926 році і незаплачених зачетів на рахунок промислового податку від оборотів, осягнених у травні ц. р.

— **Підмоги в Каси Хорих.** Управа Каси Хорих у Львові повідомляє, що виплачуватиме підмоги недужим, тим, що виїзжають лічитись і жінкам, що перейшли злоги, тільки в середу, четвер, пятницю та суботу від 8—12 г.

— **Наші спортовці між чужинцями.** За прикладом минулого року 5-го червня відбувся великий міжнародній ходецький старт: Прага-Мельник. Не дивлячись на непривітливу погоду — дощ, змагання зібрали 318 осіб, які стартували в ріжних катеґоріях. Сензацією була участь відомого рекордиста швайцарця Артура Шваба, який на цей раз здобув світовий рекорд, пройшовши стартовий шлях 32 і пів км.: 2·52·6. З українців у старті приймали участь інж. К. Микола Дорошенко і маляр Акад. Івась Анисимів. Обидва закінчили старт з честю. Дорошенко 3·29·52 — дістав третю ціну (срібну чашу, плякету і медалю); Анисимів — 3·49·58 — четверту ціну (плякету і медалю). Проти минулого року в Дорошенка є слідний поступ (з пятої на третю ціну). Коли приняти на увагу, що Дорошенко був довший час хорий і майже цілком не вправляв, треба тим більш подивляти його здібність і цьогорічний успіх.

— **З діяльности українців у Лодзі.** Одержуємо таку новинку: 26. травня Український Центральний Комітет у Лодзі святкував роковини смерти С. Петлюри в Олександро-Невському Соборі. Крім української громади присутні були на панахиді й місцеві громадяне. 29. травня святкували там 10-ті роковини відродження українського війська. На молебні промовив о. Іван. Пізніше всі взяли участь у святочній Академії, яка почалась співом національних гимнів. На Академії прочитали реферати про діяльність армії УНР. сотник Ів. Барило і підполковник Мусій Яшенко.

— **Перевіз тіла Ю. Словацького** польського поета з най-

Тлінні останки

аргутійною увагою є в дорозі з паризького цвинтаря на Вавель, між гроби польських безсмертних. Коли на цвинтарі Монмартр відчинили домовину Словацького, вся вона разом з тілом була порохом; на черепі лишилися лише останній знак людини — кучері з буйного волосся юсти.

— **Смерть „апостола".** Помер бувш. голова одної німецької партії, званої його менем „Гайссер" — пів-шарлатан, півнародний агітатор, який мав чималий вплив на маси. Почав свою карієру як комівояжер від вина, вів широке життя, женився, розводився, а революційна хвиля робить з нього „спасителя людства", „народнього кайзера", „президента Злучених Держав Европи". Людвіг Христіян Гайссер, „схарактеризував" своє обличча на подобу Христа, віднрив у собі дар суґестії і цими всіми даними встиг в р. 1924 здобути 50.000 голосів для своєї партії, а також безліч „вічних" позичок від своїх неофітів.

— **Смерть ученого.** Помер італійський астроном Вінченцо Церуллі, творець найбільшого італійського телескопу в Мерате і відкривник загубленої комети Фая. З його дослідів важний для нас висновок, що на Марсі нема жадних каналів, а тільки такі самі темні плями, як і на інших планетах.

— **Архиепископ Микола свідком у процесі Шварцбарта?** Жид. Тел. Аґ. подає, будьто би архиепископ Микола повідомив паризький суд, що готов виступити як свідок у процесі Шварцбарта. Згадана агенція вияснює, що архиепископ Микола — відомий приятель жидів; він займає тепер визначне становище у столиці Уруґваю Монтевідео.

— **Весела історія.** Прислали нам до редакції вирізок великого фейлєтону з „Гоньца Надвіслянського" ч. 134, який виходить у Познані. Цей денник „присвячений справам середнього стану" хотів розяснити своїм читачам, яким робом українці взялись на світі і написав наукову анонімову розвідку, за нагоди брошури д-р Богдана Барвінського „Коротка історія українського народа". Ця розвідка називається *„Polanie obrządku greckiego"*. Це ви. Послухайте: *Zauważymy tylko, że t. z. „Naród Ukraiński" zamieszkały od Sanu na wschód, nie jest pochodzenia słowiańsko-fińskiego... lecz pochodzenia słowiańskiego, lackiego t. j. polskiego. Z biegiem lat, szczególnie pod wpływem obrządku greckiego przetłumaczonego* (обряд перекладений!) *na język bulgarski (starocerkiewny), został ten naród zruszczony, a to tem predzej, że był wielokrotnie (!) od macierzy lackiej Polan odrywany".*

— **Світова всячина.** У Льондоні помер відомий англійський письменник гуморист Джером-Джером (Клапка) в 67 році життя. На нашу мову перекладено з його творів між ін. „Трьох людей в одному човні" і комедію „Місс Гобс". — 10. ц. м. закінчена евакуація франц. військ з басейну Саари, на яких місце прийшла міжнародня жандармерія. — На лодці втік з Італії один з найвизначніших лівих політичних діячів Артуро Лябріоля, автор численних соціольоґічних і економічних студій. Лябріоля скрився на Корсику; його жінка-росіянка живе в Росії. — На мировім конґресі в Бостоні ствердили офіціяльно, що на світі є тепер 1.906,000.000 людей. — Оригінальний процес скінчився в Каїрі. Вдова американця Сольки звернулась з процесом проти египетської національної партії за 62.000 дол. Таку суму обіцяв представник Заглюля баші покійному Сольку за співпрацю в боротьбі за незалежність Египту. Суд признав претенсію жінці Сольки, тому, що Египет здобув уже незалежність. — Місто Пільзно, відоме своїм пивом, вислало до Праги Чемберленові та Левінові в доказ пошани бочку пива і велику срібну чашу, а крім цього обіцює пустити в світ окремий рід пива „Чемберлен". Таким робом слава англійського міністра заκорд. справ Чемберлена буде притьмарена славою летуна.

— **З кіна.** У кіні „Коперник" подвійна програма: „Любовні ночі над Нілем", екзотична драма, і „Лови на людей" картина пригод і гумору. 16 дій. — У кіні „Лев" преґарна комедія в 10 діях „Та, яка не може відмовити" з гарною Лі Паррі.

— **Справлення помилки.** Просимо у вчерашній передовій статті „Виборчий фронт" в колюмні другій, рядок 41-ший заступити слово „неполітичним" на „н е п о м і т н и м".

— **Промоція.** Тарас Білинський промувався 10. VI. ц. р. на доктора медицини на грацькому університеті.

✝ Посмертні згадки.

Василь Коцький.

Дня 5. червня ц. р. помер нагло в Станиславові **Василь Коцький**, артист-маляр і учитель рисунків української державної гімназії. Як кожний артист, посвячуючися мистецтву і проходячи спеціяльні студії у краєвих і заграничних академіях, не думав Покійний про скромну карієру гімназ. учителя. Свідчать про те здобуті медалі й відзначення Покійного по академіях мистецтв. На жаль, мистецький розмах Покійного й зупинився на академічних відзначеннях. У позакадемічним часі, в часі учителювання, золота медаля Краківської академії декорувала лише груди артиста і інваліда. Не можемо тут казати про завдання мистецтва, зокрема українського мистецтва; це треба полишити знавцям історикам мистецтва. Мистецька доля покійного, це доля переважно всіх наших артистів пластиків. В атмосфері економічного й політичного поневолення не може бути й мови про розквіт мистецтва й культури. На біржі нашого злиденного галицького життя мусів покійний розміняти свій талант на дрібну монету. З жестом справжнього артиста розкидав ним управо й вліво. Хтоб лиш не заходив, той діставав у жменю монету його артизму й доброго серця.

Та нехай би хто зібрав отсей розміняний на сотики і розсипаний з ґеніяльною марнотратністю капітал мистецько-індивідуальної енерґії Покійного, то склав би ґіґантську піраміду таланту й благородного характеру. Українська суспільність знала би В а с и л я К о ц ь к о г о не як гімн. учителя, а як артиста непересічної слави. Його творчість відзначалася би соковитим кольоритом французького імпресіонізму й поражала композиційним розмахом великих мистців. Доказом того портрети й ціла низка композицій, з яких викінченням Покійний не спішився. На запити приятелів, чому не кінчає розпочатих праць, відповідав: „Пощо, кому це потрібне?" Некрольоґ Василя Коцького, це некрольоґ наших невідрадних умовин, в яких небуджений мистецький талант відданий сам собі.

Покійний В. Коцький родився 1879 р. в міщанській сімї в Сокалі. Народні школи й семинарію покінчив у Сокалі, а по матурі учителював рік у Белзі. Хутко кидає вчительську посаду та власними силами студіює малярство: 4 роки в Академії в Кракові, рік у Мюнхені, а два роки в Парижі. Дня 1. лютого 1914 р. поступив на службу учителя рисунків в українській гімназії в Станиславові. В останньому році тяжко хворів на шлункову недугу.

В. С.

о. Омелян Володимир Кузьма парох Плугова упокоївся по короткій а тяжкій недузі дня 9. VI. 1927 р. в 61. році життя а 35-тім священства. Покійний був сином бл. п. радника двору Григорія Кузьми, сеніора Ставропиґії. З дому виніс горячу любов до Рідного краю і для добра Рідного Народа і Церкви трудився ціле життя. За свій непохитний і чистий мов хрусталь характер заслужив собі Покійний на велику любов і пошану у всіх, доказом чого був величавий похорон при здвизі народу і оо. як конденанальних так і з сусідних деканатів в дни 11. VI. В. Й. П. 2390 1—1

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру.

Ж о в к в а.
18. VI. Діти Агасфери.
19. VI. Чесна Сусанна.
20. VI. Блакітний лис.
21. VI. Вій.
22. VI. Ой не ходи Грицю.
23. VI. Сирітка Хася.
24. VI. Життя Людини.
Л ь в і в.
25. VI. Життя Людини.
26. VI. год. 3·30 Життя Людини, — год. 8·30 Блакітний лис. 3-?

Приватна Гімназія Р. Ш. в Городенці з правами державних шкіл вже й на 1927/28 рік подає до відома: Вступні іспити до I. кл. відбудуться в понеділок 22. червня о годині 9. перед полуднем. Вступні іспити до II.—VI. кл. відбудуться 27. і 29. червня. Управа принимає зголошення до 26. червня. Вписи до кл. I.—VI. тріватимуть до 2. липня включно. — *М. Баранік* управитель. 2361 2—3

Вписи до захоронки на Стрийському передмістю (вул. Софії 25) і до всіх клясс (від I.—VIII.) всенародньої 7-клясової дівочої школи ім. Шевченка (вул. Мохнацького 12) починаються 14. червня і будуть відбуватися що дня від 8—12 год. рано і від 2—4-ої пополудни в канцелярії школи (I. поверх). Бідні учениці звільнені зовсім від оплати. Ново зголошуючіся мають предложити метрику, посвідку щіплення віспи і останнє шкільне свідоцтво. 2365 2—4

Вступні іспити на I. курс прив. дів. учит. семинарії УПТ. ім. Т. Шевченка у Львові (з правом прилюдности) відбудуться лекційною системою й триватимуть від 30. червня до 5. липня. Вступні іспити на вищі курси й до всіх клясс IV.—VIII. прив. дів. гуман. гімназії відбудуться у днях 28. і 29. червня. Зголошення приймає управа заведень кожного дня до 27. червня включно в домівці дівочих шкіл Рідної Школи, вул. Мохнацького ч. 12. — *Управа.* 2383

Дирекція жіноч. сем. „Рідна Школа" з правом прилюдности в Стрию подає до відома, що вступні іспити на I. рік будуть відбуватися в днях від 21. до 24. червня ц. р. При зголошенню мають учениці виказатися метрикою, лікарським свідоцтвом і останнім шкільним свідоцтвом. 2388 1-2

Звідомляємо отсим Товаришки, які здавали матуру в українськім лицею в Перемишлі 1917 року, що дня 30. VI. ц. р. відбудеться зїзд на памятку 10-тиліття нашої матури. Просимо дуже дорогу нам Вп. п. директорку Приймінову, Вп. пп. професорки і професорів та всі товаришки, взяти участь в тім зїзді, який буде в Українськім Інституті для Дівчат в Перемишлі. 2387 1—2

У філії державної гімназії у Львові відбуватимуться вступні і приватні іспити до клясс II.—VIII. в днях 22., 23. червня, а вступний іспит до I. кляси — дня 27. червня о 8. год. рано. Закінчення шк. року і вписи до всіх клясс — дня 28. червня. — *Управа.*

Старшина бурсового кружка „Рідної Школи" оголошує отсим конкурс на приняття питомців до бурси на рік шк. 1927/28 при вул. Хшановської 9. Подання до 30. червня 1927 вносити до Управи Бурси. Подробиці приняття оголошені в середніх школах з українською викладовою мовою і в Управі Бурси. 2381 1-1

Всіх студентів українців, що задумують виїхати до Бельгії на студії, проситься звертати по інформації до студ. секції при Українській Громаді м. Леж на адресу: *Union des Ukrainens, Boite postale 129, Liege, Belgique.* — На відповідь проситься долучити 2 зол., для Буковини 40 леїв.

Народня Орґанізація Українців міста Львова влаштовує в суботу, дня 18. червня 1927 р. в 6 год. попол. у Львові в салі „Народнього Дому" при вул. Рутовського ч. 22 Всенародне Віче в справі оборони українського шкільництва під Польщею. Порядок дня: 1. Стан українського державного і приватного шкільництва. 2. Українське державне і приватне шкільництво у Львові. Громадянки й Громадяни! Явіться масово на віче й скажіть своє важке слово! — *Рада Народньої Орґанізації м. Львова.*

Комунікат.

Від 1. липня 1927. р., з огляду на загальне обниження процентової стопи, опроцентовуємо всі вкладки до обороту в максимальній стопі: 7% від долярових вкладок до обороту, та 8% від золотових вкладок до обороту.

Отсе подаємо до відома наших Вп. вкладників і заінтересованого громадянства. 2383

Львів, дня 10. червня 1927.

Земельний Банк Гіпотечний у Львові
Центральний Кооперативний Банк „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові і Кооперативний Банк „Дністер" у Львові

Подяка.

Подобалось Всевишньому покликати до себе о. Омеляна Кузьму пароха Плугова. Прибиті цим горем вдова і діти, не маючи змоги подякувати усім тим, що підчас недуги Покійника, як і в часі його похоронів виявили пошану свою для Покійника та співчуття для рідні, на цьому місці складаємо найщирійшу подяку. Особливо дякуємо Впр. о. шамбелянові і дек. д-рові С. Юрикові за провід в похоронах і за щирі прощальні слова при виносі тіла з дому. Впр. о. крил. і декан. С. Мохнацькому з Теребовлі дякуємо за відслужання св. Літургії в день похоронів як рівнож і Всч. оо. Ю. Малому і Лукашевичеві. Щире „Спасибіг" складаємо дальше дорогим сусідам Впр. о. совітн. Н. Малому за його зворушливі слова над гробом а о. В. Кедринському за потішаючу проповідь в церкві як рівнож за його поміч як в часі недуги так і при уладженню похоронів. Дуже щиру подяку складаємо приятелеві Покійного о. сов. Яновичеві, який помимо недуги прибув на першу вістку о смерти і відслужив панахиду. Дякуємо дальше Всеч. оо. дек. Ришаровичеві, Плашовецькому, Лопатинському, Бриндзому і Буракові за св. Літургії і участь в похоронах. Дякуємо Вп. д-р О. Залужному лікареві з Золочева за його щиру поміч в часі недуги. Вп. коляторам Б. Лісковському і Францозові дякуємо за висказане співчуття і поміч в часі похоронів. Немешу подяку складаємо Вп. інж. О. Васовичеві за його поміч в уряджению похоронів і Вп. президентові золочівського суду Старкевичеві товаришеві Покійного за висказані співчуття і участь в похоронах. Дякуємо дальше пп. учителям Пирогові і Наконечному, які враз з дітворою шкільною прийшли віддати останню прислугу Покійному. Немеше дякуємо Вп. дяків, Братству церковному, місцевій кооперативі і читальні „Просвіти", особливо пп. Гр... зовським за вінці і участь в похоронах. А прикінці щире „Спасибіг" усім парохіянам, які віддали останню прислугу своєму любленому пароховї. Всем цим хай Всевишній Господь удїлить заплати своїми щедротами. — *Евгенія* жена, *о. Зенон і Роман* сини, *Юлія і Олександра* невістки. 1—1
2393

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.